

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7551/2021
23.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, др Илије Зиндовића и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Радомир Вујичић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Дивна Поповић адвокат из ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1227/21 од 27.05.2021. године, на седници одржаној 23.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1227/21 од 27.05.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1227/21 од 27.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 2/20 од 16.03.2021. године усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиоцу износе од: 4.200 евра по основу уговора о зајму од 16.01.2010. године и 5.120 евра по основу уговора о зајму од 16.02.2010. године, оба у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, и то на први износ од 16.03.2010. године, а на други износ од 16.02.2010. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 76.757,20 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1227/21 од 27.05.2021. године жалба туженог је делимично усвојена и поменута првостепена пресуда преиначена у погледу камате, тако што је на досуђени износ главнице од 4.200 евра досуђена камата по стопи Европске централне банке за период од 16.03.2010. године до 25.12.2012. године, док је у преосталом делу првостепена пресуда потврђена, а жалба одбијена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на разлоге из члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева.

Предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажном пресудом у овом поступку је исплата износа од 4.200 евра по уговору од 16.01.2010. године и 5.120 евра по основу уговора од 16.02.2010. године. Одлука о усвајању тужбеног захтева образложена је тиме што тужени није понудио ниједан ваљан доказ којим би оспорио тврдње тужиоца у погледу основа потраживања, односно којим би доказао своје наводе о датуму и разлогу примања новца и потписивања признаница, јер ни његов недоследан и противречан исказ није могао бити прихваћен. Понављање навода већ изношених у жалби и оцењених од стране другостепеног суда (о постојању признанице од 16.11.2009. године, која је достављена уз жалбу), указује на то да се изјављена ревизија односи на конкретно чињенично стање у овој парници, а не на спорно правно питање које би било од општег интереса или у интересу равноправности грађана или би захтевало ново тумачење права. Пошто ревидент не указује ни на судске одлуке којима је, евентуално, другачије одлучено у истоврсном спору, одлучено као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије и у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да у смислу тих законских одредаба ревизија није дозвољена.

Наиме, Законом о парничном поступку је прописано да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (члан 403. став 3) као и да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуде и одлучио о захтевима странака (члан 403. став 2. тачка 2). У конкретном случају ревизијом се побија одлука у имовинско-правном спору чије је вредност 9.320 евра укупно, па је по том основу ревизија недозвољена, јер је вредност предмета спора побијаног дела очигледно испод 40.000 евра у смислу члана 403. став 3. ЗПП. Чињеница што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, не утиче на другачији закључак, пошто се преиначење односило само на одлуку о споредном потраживању - законској затезној камати на износ главног дуга од 4.200 евра (другостепени суд се кретао у оквиру навода жалбе, имајући у виду да ниједна од странака није указивала да одлука која се односи на исплату дуга од 5.120 евра не садржи датум доспелости) и да против одлуке о споредном потраживању ревизија није дозвољена.

На основу изложеног је Врховни касациони суд одбацио ревизију као недозвољену ставом другим изреке овог решења, применом члана 413. Закона о парничном поступку.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић